

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 8 maja 2018 r.

Pozycja 73

POSTANOWIENIE

z dnia 27 marca 2018 r.

Sygn. akt Ts 124/17

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Piotr Tuleja – przewodniczący i sprawozdawca

Piotr Pszczółkowski

Andrzej Zielonacki,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 13 grudnia 2017 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej T.P.,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnić zażalenia.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 6 czerwca 2017 r. (data nadania) T.P. (dalej: skarżący) wystąpił o stwierdzenie, że art. 523 § 1a ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1904; dalej: k.p.k.) w zakresie, w jakim „nie przyznaje uprawnienia do wystąpienia z kasacją wyłącznie z powodu niewspółmierności kary innym podmiotom jak tylko Ministrowi Sprawiedliwości – Prokuratorowi Generalnemu”, jest niezgodny z art. 32 ust. 1 i art. 42 ust. 2 Konstytucji.

Zdaniem skarżącego zakwestionowany w skardze art. 523 § 1a k.p.k. narusza jego prawo do równego traktowania przez władze publiczne, tj. prawo do posiadania takich samych uprawnień w postępowaniu karnym, jakie mają pozostali uczestnicy tego postępowania (art. 32 ust. 1 Konstytucji). Podnosi też, że w ramach prawa do obrony skarżący powinien mieć dostęp do Sądu Najwyższego, zwłaszcza wtedy, gdy sfera praw dotyczy jego wolności osobistych. Natomiast zaskarżony przepis – w ocenie skarżącego – ten dostęp uniemożliwia, przez co narusza prawo skarżącego do obrony (art. 42 ust. 2 Konstytucji).

Postanowieniem z 13 grudnia 2017 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 21 grudnia 2017 r.) Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej. Trybunał jako podstawę odmowy wskazał okoliczność, że skarżący nie uzyskał ostatecznego orzeczenia, które potwierdzałoby, iż w jego wypadku droga sądowa jest wyłączona. Trybunał zwrócił także uwagę, że przekonanie skarżącego, jakoby niemożność wniesienia kasacji wyłącznie na podstawie niewspółmierności orzeczonej kary naruszała jego prawo do obrony, jest bezzasadne w stopniu oczywistym oraz że wskazany przez skarżącego art. 32 Konstytucji nie może stanowić samodzielnego wzorca kontroli w trybie skargowym.

W zażaleniu z 28 grudnia 2017 r. (data nadania) skarżący zarzucił Trybunałowi błędne ustalenie, że skarżący nie uzyskał ostatecznego orzeczenia potwierdzającego, iż droga sądowa jest wyłączona.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

1. Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072; dalej: u.o.t.p. TK) skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 37 ust. 1 pkt 3 lit. c w związku z art. 61 ust. 5-8 u.o.t.p. TK). Na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał bada przede wszystkim, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

2. Zdaniem Trybunału kwestionowane postanowienie jest prawidłowe, a zarzuty sformułowane w zażaleniu nie podważają podstaw odmowy nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

3. W zaskarżonym postanowieniu Trybunał prawidłowo ustalił, że skarga konstytucyjna nie spełniła podstawowego wymogu określonego w art. 77 ust. 1 w zw. z art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p. TK, gdyż skarżący nie uzyskał ostatecznego orzeczenia, które potwierdzałoby, że wniesienie przez niego skargi kasacyjnej wyłącznie z powodu niewspółmierności orzeczonej wobec niego kary jest wyłączone. Takim ostatecznym orzeczeniem nie był wskazany przez skarżącego wyrok Sądu Apelacyjnego z grudnia 2016 r.

Trybunał zwraca uwagę na to, że powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego w ogóle nie rozstrzyga o dopuszczalności skargi kasacyjnej. W związku z tym nie może zostać uznany za orzeczenie ograniczające prawo skarżącego do wniesienia tej skargi.

Wyrok Sądu Apelacyjnego z grudnia 2016 r. nie był wydany na podstawie zaskarżonego art. 523 § 1a k.p.k. Skarżący nie dysponuje więc żadnym ostatecznym orzeczeniem wydanym na podstawie tego przepisu. Tym samym skarga nie spełnia przesłanki z art. 79 ust. 1 Konstytucji. Przepis ten wymaga bowiem, by wskazany w skardze konstytucyjnej akt normatywny stanowił podstawę orzeczenia, którym sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o konstytucyjnych wolnościach lub prawach skarżącego.

Mając powyższe na względzie, Trybunał – na podstawie art. 61 ust. 8 u.o.t.p. TK – nie uwzględnił zażalenia.